

Arrest

nr. 49 688 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 7 januari 2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 29 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 44 782 van 14 juni 2010 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en wordt verzoekers beroep aldus verworpen.

Op 15 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 14 juni 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. “

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 januari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft genomen en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2010. Uit

de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat tegen de betreffende beslissing een administratief cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State binnen de beroepstermijn en dit wordt overigens ook niet beweerd door verzoeker, zodat kan aangenomen worden dat er geen administratief cassatieberoep werd ingesteld. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen op 15 juli 2010.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet met name omdat hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort met geldig visum. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt *in casu* over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en zijn repliekmemoirie doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Wat betreft de opmerking van verzoeker dat hij ondertussen een tweede asielaanvraag heeft ingediend, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de tweede asielaanvraag dateert van na het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en dat de verwerende partij dan ook niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Evenmin heeft deze tweede asielaanvraag tot gevolg dat het bestreden bevel uit het rechtsverkeer is verdwenen. Een asielaanvraag schorst wel de uitvoerbaarheid van huidig bevel.

Ook de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnormen doen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Daargelaten de vraag of verzoeker correct stelt dat het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind directe werking heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het citeren van de artikelen waarvan hij meent dat ze geschonden zijn, doch dat hij nalaat op een omstandige wijze uiteen te zetten waaruit de schending dan wel zou bestaan. Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat er geen rekening gehouden werd met de door hem geciteerde artikelen. Dergelijke vage uiteenzetting laat niet toe te besluiten tot een schending van de aangevoerde artikelen en heeft dus ook geen invloed op de hiervoor besproken gebonden bevoegdheid.

Wat de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 2 en 8 van het EVRM, dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet verder komt dan het aanvoeren van de schending van deze artikelen. Zijn middel bevat geen enkele uiteenzetting welke gekoppeld zou kunnen worden aan de schending van de door hem aangevoerde bepalingen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is en dus ook weer geen afbreuk kan doen aan de voormelde gebonden bevoegdheid.

Het beroep van verzoeker is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU